

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 24/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 października 2020 roku w sprawie II K 825/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Podnoszone w obu apelacjach zarzuty obrazy prawa procesowego, tj. art. 41 kpk przez brak wyłączenia sędziego, art 54 § 1 kpk w zw. z art. 49 § 1 kpk przez uznanie A. K. za oskarżycielkę posiłkową, art. 8 § 1 kpk w poprzez pominięcie przepisu art. 731 kpc , art. 2 §2 kpk, art, art. 4 kpk, art 5 §2	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dowolną i błędną a także jednostronną ocenę dowodów i art. 424 kpk i art. 442 kpk poprzez niezastosowanie się do zaleceń sądu odwoławczego oraz art. 415 kpk z uwagi na faktyczne nałożenie obowiązku naprawienia szkody poprzez rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 6 wyroku.</p> <p>Wynikający z w/w zarzutów procesowych zarzut błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia sytuacji finansowej oskarżonego w czasie zawierania umowy z pokrzywdzoną i momentu pogorszenia się tej sytuacji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do wyłączenia sędziego, to sam fakt orzekania w podobnej sprawie, nawet dotyczącej tego samego oskarżonego, nie wywołuje jeszcze</p>			

obiektywnie uzasadnionych wątpliwości, które powodowałyby wyłączenie sędziego od orzekania. W tej sprawie wniosek o wyłączenie sędziego został prawidłowo rozpoznany postanowieniem z dnia 12 marca 2019 roku (k. 1228). Analiza akt, a także wyroku i jego uzasadnienia nie wskazuje, aby sędzia był nieobiektywny, w szczególności, aby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy niniejszej miało orzeczenie wydane wcześniej w innej sprawie tego samego oskarżonego.

Apelant, podając przykłady jego zdaniem uzasadniające ten zarzut, faktycznie wchodzi w polemikę z poszczególnymi rozstrzygnięciami lub ustaleniami, które mu się nie podobają i z którymi się nie zgadza - ale to jeszcze nie świadczy o braku obiektywizmu sędziego, tylko o mocno subiektywnym spojrzeniu apelanta na tę sprawę.

Co do statusu oskarżycielki

posiłkowej - A. K. złożyła przed wszczęciem przewodu sądowego, tj. w dniu 8 maja 2016 roku(k. 57) we własnym imieniu oświadczenie o zamiarze działania w charakterze oskarżycielki posiłkowej i w takim charakterze została dopuszczona do udziału w postępowaniu sądowym na pierwszej rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 roku (k. 121), co od ponad czterech lat nie było kwestionowane i nie budziło wątpliwości. Treść oświadczenia z k. 57 jest jednoznaczna, nie ma tam mowy o działaniu w imieniu jakiejś osoby prawnej.

Co do zarzutu naruszenia art. 8 § 1 kpk w poprzez pominięcie przepisu art. 731 kpc, to apelant zdaje się nie dostrzegać, że prawo karne różni się co nieco od prawa cywilnego, a norma art. 300 § 2 kk penalizuje również zachowanie polegające m. in. na podejmowanym w celu udaremnienia wykonania orzeczenia

ukrywaniu składników majątku dopiero zagrożonych zajęciem, co dopiero finalnie prowadzi do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela.

Natomiast istota i sens normy procesowej z art. 731 kpc jest zupełnie inna, jej adresatem jest organ udzielający zabezpieczenia (w tym przypadku Sąd), nakazuje ona baczenie, aby zabezpieczenie dawało tymczasową ochronę roszczenia uprawnionego w celu przyszłego wykonania ewentualnego orzeczenia, a nie jego zaspokojenie zanim orzeczenie zapadnie. Nijak się to ma do realiów przedmiotowej sprawy i do znamion art. 300 § 2 kk.

Zarzuty naruszenia art. 2 §2 kpk, art. 4 kpk, art 5 §2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dowolną i błędną, a także jednostronną ocenę dowodów są polemiczne i nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów, żadnego

istotnego źródła dowodowego nie pominął, ocena ta jest wszechstronna i obiektywna. Sąd Okręgowy nie będzie tej oceny powielał, poprzestając na wskazaniu, że ją w pełni aprobuje. Tym samym chybione są zarzuty naruszenia art. 424 kpk i art. 442 kpk poprzez niezastosowanie się do zaleceń sądu odwoławczego.

W szczególności słusznie dano wiarę A. K. i D. K. i opierano na ich zeznaniach ustalenia faktyczne.

Skoro K. K. był synem oskarżycielki posiłkowej i skoro zatrudniała go ona jako kierownika stacji paliw, powierzając mu również pozyskiwanie nowych klientów, to oczywiste jest, że był on jej pełnomocnikiem w interesach gospodarczych i zawierając z nim ustną umowę oraz przekazując przez niego A. K. informacje oskarżony wprowadził ją jako przedsiębiorcę w błąd.

Ponadto prawidłowo oceniono materiał dowodowy i poczyniono trafne ustalenia faktyczne co do sytuacji majątkowej oskarżonego zarówno w dacie zawierania umowy z oskarżoną, tj. jesienią 2014 roku, jak i w dacie popełnienia zarzucanego przestępstwa, tj. w okresie od 16 kwietnia 2015 roku do 15 sierpnia 2015 roku. Przecież wynika to jednoznacznie z listy wierzytelności bezspornych (k. 1399 - 1401 Tom VII). Pierwsze niezaspokojone wierzytelności datowane są już w 2014 roku, a do 15 sierpnia 2015 roku oskarżony zalegał już z płatnościami 38 różnym podmiotom na łączną kwotę 448850,90 zł. Lista tych wierzytelności powstała przy współpracy oskarżonego, podpisał się pod nią, jest to więc dokument w pełni wiarygodny i niekwestionowany. Wynika z niego dokładnie to, to ustalił Sąd Rejonowy (zresztą powołując

się na wyjaśnienia oskarżonego), że w 2014 roku zaczęły się jego pierwsze kłopoty finansowe i już wówczas oskarżony miał brzydki zwyczaj nie płacenia za wszystkie zobowiązania, a płynność finansową utracił w 2015 roku. Obrońcy podnosząc zarzuty dotyczące ustalenia kondycji finansowej oskarżonego i wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej pomijają okres wskazany w opisie przypisanego czynu i fakt, że dochodziło do pobierania paliwa bez zapłaty, gdyż wystawiano faktury z odroczonym terminem płatności (na 14 dni), a oskarżony od 16 kwietnia 2015 roku przestał za nie płacić i nie miał zamiaru płacić za kolejne. Zatem od tego dnia oskarżony kredytował się kosztem pokrzywdzonej, jednocześnie utrzymując przed nią fałszywy wizerunek ciągle dobrze prosperującego przedsiębiorcy mającego zamiar zapłacić za faktury (choć wówczas

utracił już płynność finansową). Na tym polegało wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd i istota oszustwa oskarżonego.

Wiedząc, że nie będzie już w stanie terminowo płacić za faktury wystawiane po 16 kwietnia 2015 roku zaciągał kolejne zobowiązania, a pokrzywdzona nie znając jego rzeczywistej kondycji finansowej (gdyż była co do tego aspektu rzeczywistości wprowadzona w błąd) pozwalała na tankowanie przez pojazdy oskarżonego paliwa mimo narastającego długu. Zatem oskarżony najpierw wprowadził pokrzywdzoną w błąd, a potem - i to jest istota jego przestępstwa - nie wyprowadzał ją z tego błędu i wykorzystał jej błędne przekonanie o swej dobrej kondycji finansowej. mimo, że po kwietniu 2015 roku legła ona w gruzach.

Nie mogą zmienić tej konkluzji załączone do obu apelacji zaświadczenia o braku zalegania

przez oskarżonego w podatkach i innych świadczeniach publicznoprawnych (k. 1657- 1664), albowiem po pierwsze, dotyczą one okresu do maja 2015 roku (a więc jedynie o miesiąc pokrywają się z okresem przypisanego czynu), podobnie pozostałe dokumenty (w tym opinia bankowa, wykaz inwestycji, bilans, itp) dotyczą okresu wcześniejszego (k. 1626-1636). Po drugie i nawet ważniejsze, oskarżony wybierał sobie podmioty, które był w stanie oszukać i których kosztem się kredytował, więc okazywanie przez obronę selektywnie wybranych dokumentów nie wyklucza, że w tym samym okresie oskarżony nie realizował terminowo (lub wcale) zobowiązań na rzecz całej rzeszy innych podmiotów. Był więc przedsiębiorcą w sposób cyniczny naruszającym zasady lojalności kupieckiej i wybiórczo podchodzącym do

swych zobowiązań, a wiedza o tym (gdyby pokrzywdzona ją miała) spowodowałyby, że nie zezwoliłaby na wydawanie mu paliwa z odroczonym terminem płatności.

Chybione są argumenty jednego z obrońców, powołujących się na złą sytuację firmy pokrzywdzonej związanej z remontem drogi, przy której położona była należąca do niej stacja paliw, co według apelanta miało być powodem nie wstrzymania dalszej sprzedaży paliwa mimo braku zapłaty za poprzednie faktury. Przecież w takiej sytuacji tym bardziej pokrzywdzona nie wiązałyby się kontraktem i nie oddawała bez zapłaty towaru bankrutowi, który nie dawał żadnej gwarancji zapłaty, ale że o jego katastrofalnej sytuacji finansowej nie wiedziała, to licząc na rychłą zapłatę nie zrywała umowy.

Nie można zgodzić się również z argumentacją

jednego z obrońców, że oskarżony nie miał obowiązku informowania pokrzywdzonej o stanie finansowym spółki w 2015 roku, Otóż od momentu, w którym już zalegał jej z płatnościami, a dokonywał kolejnych tankowań co do których wiedział, że nie będzie w stanie zapłacić w terminie określonym na fakturze, powinien albo zrezygnować z dalszego zaciągania zobowiązań, albo poinformować uczciwie kontrahentów o swej sytuacji tak, aby ci mogli zdecydować o dalszej współpracy z oskarżonym mając pełen ogląd sytuacji. Nie czyniąc tego, oskarżony wykorzystywał błędne przekonanie pokrzywdzonej o możliwościach finansowych swojej firmy i doprowadzał ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Co do naruszenia art. 415 kpk w związku z orzeczeniem w punkcie 6 zaskarżonego wyroku środka probacyjnego w

postaci
zobowiązania do
wykonania
orzeczenia sądu
cywilnego, to zarzuty
obu apelacji są tu
oczywiście
bezzasadne. Z
utrwalonego już od
lat orzecznictwa
Sądu Najwyższego i
sądów
powszechnych
wynika, że takie
rozstrzygnięcie nie
jest równoznaczne z
obowiązkiem
naprawienia szkody,
nie stanowi nawet
orzeczenia co do
roszczeń
majątkowych w
rozumieniu art.
107 § 2 kpk,
więc w sposób
oczywisty nie mogło
dojść do naruszenia
dyspozycji art. 415
kpk, a orzekanie
takiego środka
probacyjnego, w
tym na gruncie
wyrokowania w
sprawach o
przestępstwa z art.
300 § 2 kk,
jest aprobowane
jako słuszne, gdyż
koresponduje z
wyrażonym w art.
2 § 1 pkt
3 kpk wymogiem
uwzględniania w
procesie karnym
prawnie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego (
por. uchwała Sądu
Najwyższego z dnia

13 marca 1982 r., VI KZP 18/81, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 219/14, wyroki: Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10 lipca 2014 r., II AKa 56/14, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 r., II AKa 301/14, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2012 r., II AKa 179/12, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 kwietnia 2009 r., II AKa 63/09, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2016 r., II AKa 110/16). Jednocześnie za całkowite chybione uznać należy argumenty obrońców, zwłaszcza jednego z nich, że to zobowiązanie faktycznie oznacza wymierzenie kary o charakterze bezwzględnym wobec braku możliwości zrealizowania tego punktu wyroku. Przecież do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 75 § 2 kk może dojść jedynie w razie „uchylania

<p>się” skazanego od wykonywania obowiązków probacyjnych, co oznacza obowiązek ustalenia obiektywnej możliwości ich wykonania i zaniechania tego na skutek negatywnej postawy skazanego. Nie będzie również mogło być uznane za przestępcze pokrzywdzenie innych wierzycieli ewentualne wykonywanie prawomocnego wyroku sądu w zakresie realizacji obowiązku probacyjnego, więc i te obawy jednego z obrońców uznaje się za płonne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, a argumenty zawarte w apelacjach bezzasadne, co</p>		

powyżej zostało wykazane.			
3.2.	<p>Podnoszone w obu apelacjach zarzuty związane z przypisanym czynem z art. 300 § 2 kk, tj. zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych co do zrealizowania przez oskarżonego znamion tego przestępstwa na co ma wskazywać brak działania w celu ukrycia pojazdu będącego przedmiotem zabezpieczenia, jedynie bierne zachowanie oskarżonego, zarzut błędnego uznania, że brak informowania komornika o miejscu postoju pojazdu miał wpływ na zakres zaspokojenia roszczeń pokrzywdzonej, nie uwzględnienie, że pojazd ten został zabezpieczony w innej egzekucji, a zabezpieczony majątek oskarżonego przedstawiał znacznie większą wartość, błędne przyjęcie, że oskarżony sam odbierał korespondencję od komornika, oraz, że pogorszenie sytuacji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

majątkowej oskarżonego miało miejsce już w roku 2013 i 2014.

Ponadto jeden z obrońców podnosił zarzut braku ustalenia, czy "zabezpieczenie nie upadło" i czy było wykonalne w okresie wskazanym w przypisanym czynie, co powinno warunkować odpowiedzialność z art. 300 § 2 kk.

Powiązany zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 300 § 2 kk, poprzez przyjęcie, że przestępstwo to może być popełnione z zaniechania polegającego na braku udzielenia informacji komornikowi o miejscu położenia pojazdu w sytuacji, w której nie był on prawnie zobligowany do wyjawienia składników majątku oraz przyjęcie, że fizyczne zabezpieczenie pojazdu było konieczne do zabezpieczenia na nim roszczenia.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny

Co do zarzutów obrazy prawa materialnego, to opierają się one o projekcję obrońców, jakoby Sąd Rejonowy ustalił, iż czyn przypisany w punkcie 2 został popełniony przez zaniechanie. Przecież zarówno z opisu czynu zawartego w wyroku, jak i z jego uzasadnienia, wynika, iż Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony wyczerpał znamiona omawianego przestępstwa poprzez działanie polegające na ukryciu pojazdu. Mając wiedzę o tym, iż komornik będzie przeprowadzał czynności zajęcia (co wynika z prawidłowych ustaleń Sądu) oskarżony umieścił pojazd w nieznanym wierzycielom i komornikowi miejscu, położonym poza sferą swej normalnej działalności, w wyniku czego nie doszło do jego zajęcia. Świadczy o tym zwrot "pomimo wezwania Komornika

Sądowego", który następuje dopiero po przypisaniu mu znamienia "ukrył składniki swego majątku". Zatem istotą przypisanego mu czynu jest działanie w postaci ukrycia pojazdu, co nastąpiło pomimo wezwań komornika do jego ujawnienia, a nie zaniechanie udzielenia komornikowi informacji o miejscu postoju samochodu. Dowodzi tego również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym wprost mowa jest o działaniu oskarżonego, a nie o jego zaniechaniu ("czego dokonał poprzez ukrycie go" - s. 19 uzasadnienia). Powoduje to, że zarzuty dotyczące obrazy prawa materialnego, a związane z możliwością popełnienia inkryminowanego czynu przez zaniechanie, w ustalonym (prawidłowo) stanie faktycznym są bezprzedmiotowe, nie odnoszą się bowiem do stwierdzonych faktów.

Co do kwestii
możliwości
zabezpieczenia
pojazdu przez
spisanie protokołu
jego zajęcia mimo
braku fizycznego
dostępu do tego
samochodu, to
zarzuty apelantów
są chybione, co
wynika zarówno z
analizy przepisów
dotyczących
zabezpieczenia
mienia ruchomego,
zasad logiki i
doświadczenia
życiowego oraz
zeznań komornika
P. T., który
obszernie się do
tej kwestii odniósł
(zeznania k. 1339).
Przecież komornik
ma obowiązek
oszacowania
wartości zajętego
przedmiotu (co
do zasady od razu
przy zajęciu - art.
853 §1 kpc, można
to zrobić później
postanowieniem-
art. 853 § 5 kpc)
- ale tak czy owak
musi mieć dostęp
do takiej rzeczy,
aby ocenić stopień
jej zużycia, a tym
samym jej realną
wartość (to samo
dotyczy sytuacji, w
której oszacowanie
następuje już po
zajęciu i wymaga
opinii rzeczoznawcy
- art. 853 §
4 kpc). Ma to

znaczenie zwłaszcza
w przypadku
intensywnie
eksploatowanego
pojazdu
mechanicznego
wykorzystywanego
do działalności
gospodarczej -
pojazdy tej samej
marki z tego samego
rocznika mogą mieć
diametralnie inną
wartość w zależności
od stopnia ich
zużycia. Komornik
co do zasady ma
również obowiązek
oznakowania
samego przedmiotu
podlegającego
zajęciu (art. 854
kpc). Art. 847
§ 1 kpc, na
który powołują się
apelanci, określa
moment i formę,
w wyniku której
powstaje skutek
zajęcia, co nie
oznacza, że zawsze
można zrezygnować
z fizycznego dostępu
do zajmowanego
przedmiotu i robić
zajęcie "przy biurku"
w oderwaniu od
realów. Dotyczy to
zwłaszcza pojazdów
mechanicznych, co
do których
informacje zawarte
w systemie (...)
często diametralnie
różnią się od
stanu rzeczywistego
(figurują tam
pojazdy już
zezłomowane,
utracone,

uszkodzone, itp. -
vide zeznania P. T. k.
1399v). Cóż z tego, że
komornik spisałby
protokół zajęcia
pojazdu, który już
fizycznie nie istnieje,
albo jeździ gdzieś z
przebitymi
numerami za naszą
wschodnią granicą i
nie będzie żadnej
realnej możliwości
wyegzekwowania z
niego roszczenia.
Dlatego w tej
sprawie (jak
i w tysiącach
innych przypadków)
brak fizycznego
dostępu do pojazdu
uniemożliwił
komornikowi realne
wykonanie
czynności zajęcia
tego przedmiotu w
celu zabezpieczenia
roszczenia, co
faktycznie
udaremniło
wykonanie
orzeczenia o
zabezpieczeniu. Co
do argumentów
o zabezpieczeniu
samochodu F. (...),
to w tym przypadku
komornik przyjechał
na miejsce
ujawnienia jego
postoju (k. 587).

O tym, że oskarżony
celowo ukrył pojazd
marki G. (...) opisany
w zarzucie, świadczy
cała sekwencja
zdarzeń
polegających na
tym, że zarówno

komornikowi, jak i synowi pokrzywdzonej, nie udało się go znaleźć, mimo kilkukrotnego penetrowania terenu, na którym w normalnych okolicznościach powinien być parkowany, zaś pojazdy, które udało się zabezpieczyć, okazały się być wcześniej sprzedane i nie pozwoliły na realne zabezpieczenie roszczeń pokrzywdzonej. Ocena dowodów i ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są tu prawidłowe i zyskały aprobatę Sądu Okręgowego.

Brak zabezpieczenia pojazdu G. (...) opisanego w zarzucie miał wpływ co najmniej na uszczuplenie zaspokojenia roszczeń pokrzywdzonej, skoro do dzisiaj nie zostały one przez oskarżonego wykonane, a nie może ona prowadzić skutecznej egzekucji swoich roszczeń z innych składników majątku oskarżonego zabezpieczonych na poczet innego postępowania, w którym roszczenia

pokrzywdzonej nie zostały zgłoszone.

Podnoszony przez jednego z apelantów fakt późniejszego zajęcia pojazdu marki G. (...) przez komornika P. Ś. w postępowaniu egzekucyjnym Km 677/16 nie ma znaczenia w tej sprawie, gdyż nastąpiło to, gdy pojazd ten był już zepsuty, a przede wszystkim nie było to związane z postanowieniem o zabezpieczeniu opisanym w wyroku, którego wykonanie oskarżony udaremnił, tylko z zupełnie inną egzekucją nie związaną z prawami i roszczeniami pokrzywdzonej.

Co do zarzutów związanych z tym, czy oskarżony sam odbierał korespondencję od komornika, czy też robili to jego pracownicy, a oskarżony dopiero później dowiadywał się o jej treści, to przecież apelanci przyznają, że tak czy owak był on w kontakcie z komornikiem, informował go, przy czym (jak się zastrzega w

apelacjach) nie
ciężył na nim
obowiązek
informowania
komornika o miejscu
postoju pojazdu.
Ocena dowodów i
ustalenia sekwencji
zdarzeń poczynione
przez Sąd Rejonowy
prowadzą do
wniosku, że
oskarżony
doskonale zdawał
sobie sprawę z
możliwości
zabezpieczenia
roszczeń swych
wierzycieli na
ruchomościach, w
tym ma pojeździe
marki G. (...). Mając
tę wiedzę zadbał
to, aby pojazd
ten nie znajdował
się w miejscu,
w którym mógłby
zostać odnaleziony
przez komornika lub
wierzycieli.
Przemawia za tym
fakt, iż jako
jeden z nielicznych
pojazdów (tak
się składa, że
nie sprzedanych
przed próbą zajęcia
osobom trzecim) nie
został odnaleziony
przez komornika
usiłującego dokonać
jego zajęcia w
tej sprawie i
syna pokrzywdzonej,
mimo kilkukrotnych
prób ustalenia
miejsca jego
położenia
(sprawdzanie
garaży, miejsc

postojowych i placów należących do firmy oskarżonego, a także okolicznych komisów samochodowych).
Zatem nie ma znaczenia, czy oskarżony osobiście odbierał korespondencję od komornika, skoro ocena dowodów doprowadziła do prawidłowego ustalenia, że wiedział o tym, iż zostanie podjęta próba zajęcia tego samochodu i zawczasu temu zapobiegł ukrywając go. Ponadto, o ile pismo z dnia 3 grudnia 2015 roku zawiadamiające o wszczęciu postępowania w celu wykonania postanowienia o zabezpieczeniu odebrał pracownik oskarżonego, to już pismo z dnia 12 grudnia 2015 roku powiadamiające oskarżonego o zajęciu części ruchomości oskarżony odebrał osobiście (w dniu 23 grudnia 2015 roku), ponadto osobiście odebrał (w dniu 29 grudnia 2015 roku) wezwanie komornika do udzielenia informacji o miejscu

postoju opisanego w wyroku pojazdu (wynika to z potwierdzeń odbioru korespondencji znajdujących się w załączonych aktach Km 76/15) . Skoro podejmowane po tej dacie próby ustalenia miejsca położenia pojazdu przeprowadzane nie tylko przez komornika, ale też przez syna pokrzywdzonej nie przyniosły efektu (mimo jego starań i przepatrywania miejsc związanych z działalnością gospodarczą i aktywnością oskarżonego), to słusznie wyprowadzono logiczny wniosek, że pojazd ten został ukryty (przetransportowany w inne, nieznane wierzycielowi i komornikowi i nieoczywiste miejsce). A skoro jedyną osobą mającą interes w takim działaniu był oskarżony, słusznie przypisano mu wyczerpanie znamienia z art. 300 § 2 kk polegającego na ukryciu (poprzez działanie) tego składnika majątku. Dodatkowo wskazać tu należy na

wyjaśnienia oskarżonego, twierdzącego, że pojazd stał cały czas niesprawny w garażu przy ul. (...) w T., które stoją w sprzeczności z zeznaniami D. K., który był pod tym adresem kilkakrotnie w okresie toczenia się postępowań zabezpieczającego i egzekucyjnego, zaglądał do tego garażu (jest przeszklony) i w/w samochodzie tam nie widział (k. 1301v). Nie ma powodów, aby odmawiać w tym zakresie wiary świadkowi (zależało mu na odnalezieniu w/w pojazdu i oczywiste jest, że sprawdzał, czy nie jest zaparkowany w garażu, sprawdzał również wszelkie inne powiązane z oskarżonym adresy i okoliczne komisy, co doprowadziło do ujawnienia położenia innych pojazdów oskarżonego), co dowodzi, że oskarżony nie mówi tu prawdy i wskazuje, że ukrył on ten pojazd w innym, nie znanym wierzycielowi miejscu.

<p>Co do momentu pogorszenia się sytuacji finansowej oskarżonego, to było to już analizowane w poprzedniej części uzasadnienia.</p> <p>W realiach przedmiotowej sprawy oczywiste jest, że postanowienie o zabezpieczeniu "nie upadło", gdyż postępowanie zabezpieczające uległo przekształceniu w postępowanie egzekucyjne. Zarzut z tym związany jest więc bezpodstawny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, a zarzuty zawarte w apelacjach bezzasadne, co zostało powyżej wyjaśnione.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Było to już omawiane.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiąże o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>Na zasadzie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania na które złożył się ryczałt za doręczenia pism oraz 180 zł tytułem opłaty za drugą instancję. Oskarżony jest co prawda zadłużony, ale pracuje, zarabia, to ciągle w miarę młody i jak wskazuje analiza akt nadzwyczaj</p>	

	przedsiębiorczy człowiek, a koszty te są niewielkie, więc istnieje możliwość ich uiszczenia zanim dojdzie do przedawnienia.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------